

CAPITOLUL UNU

Urechi enorme și pufoase

Dar cine să trăiască,

Dar cine să trăiască,

Maaaalllllcolm să trăiască!

Acesta e, de obicei, momentul în care copilul sărbătorit – al cărui nume, în acest caz (după cum ați dedus, probabil), este Malcolm – suflă în lumânările de pe tort. Dar, în familia Bailey – fiindcă acesta era numele său întreg, Malcolm Bailey –

exista tradiția de a le cânta copiilor „Mulți ani trăiască” și când primeau cadourile de ziua lor. Așa că acest cântec nu era cântat în timpul unei petreceri și nu era însoțit de tort. De față erau doar mama și tatăl lui Malcolm (Jackie și Stewart), bunicul lui (Theo), sora sa adolescentă (Libby) și frățiorul lui mai mic (Bert), în dimineața zilei în care a împlinit 11 ani, iar ei stăteau în cerc în sufragerie, în jurul unei cutii învelite în hârtie de cadouri (care chiar era imprimată cu lumânări).

Malcolm așteptă ca ei să termine de cântat. Tradiția asta era nițel cam enervantă, ca să fim sinceri, pentru că ceea ce *voia* el era să sfâșie hârtia în care era împachetat cadoul. Fiindcă știa că înăuntru era un lucru pe care și-l dorise mult, mult de tot: un laptop. Le spusese părinților exact ce caracteristici trebuia să aibă. Un FZY Apache 321. Cu ecran HD. Cu procesor de 4.0 GHz. Cu boxe Quad, cu sunet Nahimic virtual surround. Cel mai rapid, cel mai

cool și cel mai tare laptop de pe pământ. Aproape
că se vedea ținându-l în mâini, atingându-i tastatura
iluminată LED...

Laaa...

muuuulți

ani!

Zâmbindu-le părinților săi, Malcolm se întinse să-și ia cadoul.

În sfârșit! își zise.

Să vă dea viața tot ce doriți

Zile senine și fericire...

Malcolm se dădu pe spate, îndepărtându-se puțin de cadou, încă zâmbind, dar cam mânzește. *Cântă și bucata asta de obicei?* se întrebă el, nedumerit.

Zile senine și fericire

La mulți ani

Să trăiți!

— Minunat! Ați cântat minunat! Bravo, mulțumesc!
zise Malcolm, întinzându-se din nou să ia cadoul.

Și ciine săă trăiască

Mulți ani?

Malcolm săă trăiască

Mulți ani!

Mulți ani, mulți ani,

Mulți ani, mulți ani,

Maaalcolm săă trăiască!

Mama, tatăl, bunicul, sora și fratele lui și-au armonizat glasurile – chiar surprinzător de bine, s-ar zice – când au intonat ultimul vers, făcându-l pe Malcolm să creadă că, în sfârșit, cântecul urma să se încheie. Nevrând să fie dezamăgit din nou, așteptă cinci secunde, să vadă dacă, într-adevăr, terminaseră. Dar toată lumea zâmbea, atât. Mai mult, mama lui chiar dădea din cap încurajator spre cadou.

Grozav, își zise Malcolm. Și sfâșie ambalajul.

O, da! Computerul acela! Cu carcasa lui netedă și lucioasă, din aluminiu! Și cu *touch pad*-ul extrem

de sensibil! Și cu urechile sale enorme și pufoase!

Malcolm se încruntă, mijindu-și ochii de un albastru remarcabil. *Urechile sale enorme și pufoase...?* Nu-și amintea să fi observat această caracteristică atunci când se uita la fotografiile de pe site-ul CelMaiTareComputer.Net.

Dar, până să-și dea seama care era treaba, toți ceilalți se aplecaseră deja și-și apropiau fețele foarte, foarte mult de ceea ce ieșea la iveală pe măsură ce ambalajul era îndepărtat. Și care, de fapt, nu era un computer, nici măcar o cutie de carton în care să fie un computer, ci... o cușcă.

— Nu-i așa că e foarte drăguț? întrebă mama lui.

— Ia uite ce mutriță dulce are! zise tatăl lui.

— Vai de mine! Vreau să-l mângâi, ceru sora lui.

— Eu vreau să-l mănânc! zise frățiorul lui.

— Îmi amintește de feldmareșalul Kitchener!
adăugă bunicul lui.

— Nu vă supărați, întrebă Malcolm. Ce-i asta?

— Păi, Malc..., zise Jackie.

— Mamă!

— Îmi pare rău.

— Ți-am *mai spus*, mamă.

Lui Malcolm nu-i plăcea să i se spună „Malc”. Nu prea știa de ce. Probabil pentru că rima cu „talc” și îl făcea să se gândească la pudra de talc, o chestie pe care văzuse că bunicul său și-o presărase odată în pantaloni.

— Îmi pare rău, M.

Așa îi mai spunea uneori mama lui, căreia îi plăcea să le dea copiilor porecle. Pe Malcolm nu-l deranja asta.

— E o șinșilă, continuă ea.

— Și nu orice fel de șinșilă! spuse Stewart. E o *Lanigera* andină!

— Poftim? întrebă Malcolm.

— Asta e rasa. Înseamnă că e din Anzi, din America de Sud. Cel mai bun soi! Cele mai bune ca

animale de companie!

Malcolm coborî privirea spre micuțul animal.

Era aproape albă, împestrită cu mici pete cenușii în jurul nasului. Avea urechi rotunjite și clăpăuge și o coadă mare și pufoasă. Ședea pe picioarele dindărăt și se uita la el, plin de speranță.

La fel ca Malcolm, șinșila avea ochii de un albastru foarte intens. Acești ochi albaștri păreau să se mărescă la vederea lui Malcolm,

ca și când animalul ar fi înțeles instinctiv cui avea să-i aparțină.

La rândul lui, Malcolm se uita și el la șinșilă.

Ar fi putut fi un moment deosebit. Un moment în care între băiat și șinșilă, între șinșilă și băiat ar fi putut să se nască o legătură specială.

Timpul s-a dilatat, în timp ce ochii albaștri au întâlnit cealaltă pereche de ochi albaștri prin gratiile cuștii micuțe.

Dar atunci, Malcolm s-a întors, scuturând din cap și țâțâind.

— Așa... OK..., spuse el. Deci unde-i... Apache-ul meu 321?!